

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοον κι' εικοστόν μετρούντες χρόνον
 ίδρευόμεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κι' ηκατόσα δεκατρία,
 δῶσας και θερμή φιλοκατρία.

Δώδεκα του Γενάρη,
 ἔλγῃς ἀνθεὶ κλωνάρι.

Χίλια διακόσα σκρανταίνα,
 ταυτῆ των Τούρκων κατεβασμένα.

Ἡ νέα Ναυμαχία πρώτης ἐπιτυχία.

Καράβια μας καυμένα,
 σύμβολα ζωντανά,
 τί μάτια βουρκωμένα
 σᾶς βλέπουνε ξανά.

Τὴν νέα σας τὴν Νίκη
 σὸν μία Θεία Δίκη
 τὴν τραγουδεὶ και πάλι
 κάθε μας ἀκρογιάλι.

Καυμένα καραβάκια,
 τὴν Νίκη σας αὐτὴ
 σπήτηρα και καλυβάκια
 τὴν ἔκαναν γιορτή.

Παππούδες εὐλογοῦν ξανά
 δαφνοστεφεῖς ἐγγόνους,
 κι' ἀπὸ στεφάνια τωρινά
 γυρεοῦν δάφνης κλώνους.

Ἐστὴ θάλασσά των ἀπλωσε τὰ κόματά της ἄλλη,
 ποῦ φῶς τὴν ἐπλημύρησε και δόξα πρὸ μεγάλης.

Φασουλῆς και Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Ἐστὸ Φαλήρου τὰκρογιάλι
 περιμένω μ' ἕνα κιάλι
 μὴ τὸ Χαμηλὸ πρὸβάλη.

Ἐστὸ Φαλήρου τὸν γισαλὸ
 μόνος μου περιπολῶ,
 και κυττάζω πέρα πέρα
 πρὸς τὸν ἀνοιχτὸν αἰθέρα.

Ἄδελφέ μου κι' ἔθνομαρτυ,
 ἐκεῖ μόνος ἀγρυπνῶ,
 κι' ἂν ξανοίξω κἂν κατάρτι,
 κἂν φουγάρο μὲ καπνὸ,
 ξεφρονίζω νάτο νάτο,
 ὅπου τρεῖς ἀνάθεμά το.

Νάτο νάτο τὸ Καραβι,
 ποῦ γωρὶς νὰ καταλάβῃ
 εἰσοβάρισε τὴ Σύρα.

